

Danmark? Det er mig bekendt ikke tilfældet. Jeg tror, at vi som det eneste land sætter kikkerten for det blinde øje, og jeg vil henstille meget stærkt til ministeren, at hun retter kikkerten mod virkeligheden og ikke et andet sted hen.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Søren Krarup, at kikkerten er bestemt ikke sat for noget blindt øjne, og at jeg ser udmærket med begge mine øjne. Men sagen er den, at som minister må jeg ikke bryde ministeransvarlighedsloven, og jeg skal overholde landets love, og derfor giver det altså kun mening at søge en forening opløst, hvis det fornødne bevismæssige grundlag er til stede.

Jeg har ikke kendskab til, hvorledes forholdene er i andre lande, eller hvordan debatten føres i andre lande, for så vidt angår Hizb-ut-Tahrir. Men jeg har tilkendegivet, at alle de konkrete sager, der måtte komme frem, og hvor politiet indleder en efterforskning, er jeg indstillet på at følge tæt med henblik på at se, om der er noget nyt i disse sager, der gør det relevant at bede Rigsadvokaten om at genoptage undersøgelsen.

Jeg afviser ikke, at vi kan komme i en situation, hvor der er tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag for, at det er relevant at overveje et forbud. Men indtil da synes jeg, det er meningsløst at søge foreningen opløst her og nu, for det fornødne bevismæssige grundlag er ganske enkelt ikke til stede.

Søren Krarup (DF):

Jeg takker for svaret.

Kl. 14.20

Kan vi ikke sige, at det fornødne bevismæssige grundlag var ikke til stede, da Rigsadvokaten lavede sin undersøgelse? Og kan vi ikke konkludere, at nu er der en anden situation, og nu er der i høj grad sandsynlighed for, at det nødvendige bevismæssige materiale er til stede? Justitsministeren var så venlig at love det, og jeg vil bede kraftigt om, at Rigsadvokaten foretager en ny undersøgelse af, hvad der faktisk foregår i Hizb-ut-Tahrir. Det forekommer mig at være meget, meget grove krænkelse af dansk lov.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil bare sige til hr. Søren Krarup, at det eneste, jeg har kendskab til i dag, er Rigsadvokatens redegørelse.

Det er korrekt, at der er sket en række anmeldelser, og at politiet er i gang med en række efterforskninger, men jeg har ikke kendskab til no-

get nyt bevismæssigt materiale på nuværende tidspunkt. Men jeg kan sige til hr. Søren Krarup, at såfremt det måtte fremkomme, og såfremt man f.eks. kan se, at der er begået et strafbart forhold ved at bruge trusler for at hverve personer til denne forening, er jeg indstillet på at bede Rigsadvokaten om at genoptage undersøgelsen. Der skal ikke være nogen tvivl om, at regeringen fuldt ud deler den afsky, som jeg fornemmer, resten af Folketinget nærer for foreningen, og derfor vil vi naturligvis også følge sagen så tæt, som det overhovedet er muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3880

7) Til integrationsministeren af:

Søren Krarup (DF):

»Hvilke overvejelser over integration i religiøs og kulturel sammenhæng giver det ministeren anledning til, når det ifølge Hizb-ut-Tahrir, der i Sverige betragtes som en terrororganisation, er forbudt og umuligt at integrere muslimer i ikke-muslimske lande?«

Søren Krarup (DF):

Jeg vil gerne stille integrationsministeren et spørgsmål om integration, for jeg synes, må jeg tilstå, at integrationsministerens hidtidige opfattelse af spørgsmålet har været behæftet med, skal jeg sige, en vis overfladiskhed.

Integrationsministeren har, så vidt jeg har forstået, hidtil i det væsentlige betragtet integration som et spørgsmål om, at de fremmede skal ud på arbejdsmarkedet. Ministeren har i hvert fald afvist at forholde sig til de mere religiøst betingede kulturelle aspekter i spørgsmålet, bl.a. har integrationsministeren sagt, at han vil ikke være minister for leverpostej og tørklæder.

På en løbeseddel, der blev uddelt ved Nørrebrohallen den 9. maj, konstaterer en islamisk organisation, formentlig Hizb-ut-Tahrir, at for en muslim er det absolut forbudt at efterligne de vantro i anliggender, der betragtes som en del af deres religion eller livsstil. Heraf fremgår det jo, at denne muslimske organisation er principiel modstander af integration, og jeg vil spørge integrationsministeren: Giver det ikke basis for en ny overvejelse af, hvad integration egentlig er? Kan man ikke sige, at det ikke blot er et spørgsmål om ansættelse på arbejdsmarkedet, men om hele holdningen til det land, man er kommet til?